

ENGLANTILAIS-VENÄLÄISESTÄ KOMITEASTA

*Puhe Kominternin Tolmeenpaneovan komitean
Puhemlehistön istunnossa
elokuun 7 pnä 1926*

Toverit! Jo ennen Murphyn puhetta NKP(b):n Keskuskomitea sai Englannin kommunistisen puolueen Keskuskomitealta kirjeen, jossa esitettiin vastalause Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston tunnetun julkilausuman ⁷⁰ johdosta Englannin yleislakkoa koskevasta kysymyksestä. Nähdäkseni Murphy toistaa täällä tuossa kirjeessä esitettyjä väitteitä. Murphy esittää pääasiassa muodollisia seikkoja, muun muassa sen seikan, että kiistanalaisia kysymyksiä ei oltu ennakolta käsitelty yhdessä Britannian kommunistisen puolueen kanssa. Myönnän, että Murphyn viimeisessä väitteessä on perää. Kominternin on todellakin täyty-nyt toisinaan tehdä päätöksiä sopimatta ennakolta Britannian kommunistisen puolueen Keskuskomitean kanssa. Mutta siihen on olemassa anteeksiannettavia syitä: eräiden kysymysten kiireellisyys, mahdottomuus ottaa nopeasti yhteys Britannian kommunistisen puolueen Keskuskomiteaan j.n.e.

Mitä tulee Murphyn muihin näkökohtiin ja väitteisiin, jotka koskevat Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostoa ja sen julkilausumaa, niin niitä on pidettävä kerrassaan väärinä.

Väärä on se väite, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto olisi tehnyt muodollisen virheen julkaistessaan julkilausuman, koska se on muka siten ottanut itselleen Ammattiliittojen Internationalen tai Kominternin tehtävät. Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostolla on oikeus julkaista julkilausumansa aivan samoin kuin millä tahansa ammatillisella tai muulla yhtymällä. Kuinka voidaan Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostolta kieltää tämä alkeellinen oikeus?

Vieläkin virheellisempi on se väite, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto on julkilausumallaan loukannut Ammattiliittojen Internationalen tai Kominternin oikeuksia, että Ammattiliittojen Internationale ja Komintern ovat tässä asiassa loukattu ja kärsimään joutunut puoli. Minun on sanottava, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston julkilausuma julkaistiin Ammattiliittojen Internationalen ja Kominternin tietten ja hyväksymänä. Sillä oikeastaan onkin selitettävissä se seikka, ettei Ammattiliittojen Internationale eikä Komintern aio syyttää Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostoa niille kuuluvien oikeuksien loukkaamisesta. Esiintyessään tässä tapauksessa Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostoa vastaan Murphy esiintyy siten oikeastaan Kominternin Toimeenpanevaa komiteaa ja Ammattiliittojen Internationalea vastaan.

Vihdoin kerrassaan sietämättömänä on pidettävä sitä Murphys lausuntoa, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston arvosteleva esiintyminen Pääneuvostoa vastaan ja yleensä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston julkilausuma on

muka „sekaantumista“ Britannian kommunistisen puolueen sisäisiin asioihin ja että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston „kansallisena järjestönä“ ei pidä tuolla tavalla „sekaantua“. On kerrassaan surkuteltavaa, että Murphy toistaa tässä Pugh'in ja Purcellin „perusteluja“, joita he esittivät Englantilais-Venäläisen komitean Pariisin neuvottelussa. Juuri sellaisia „perusteluja“ esittivät Pugh, Purcell ja Citrine joku päivä sitten Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston valtuuskuntaa vastaan. Jo tämäkin yksistään on osoituksena siitä, että Murphy on väärässä. Ei saa muodollisten syiden takia unohdtaa asian sisältöä, asian ydinajatusta. Kommunisti ei saa niin menetellä. Englannin kaivosmiesten asiat olisivat paljon paremmin ja Pääneuvoston virheelliset teot olisivat tulleet paljastetuiksi, jos Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston lisäksi muidenkin maiden „kansalliset“ ammattiliittoyhdistykset, sano-kaamme Ranskan, Saksan y.m. maiden yhdistykset, olisivat arvostelleet Pääneuvostoa. Pääneuvostoa arvostelevan julkilausuman julkaisemista Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston taholta ei ole pidettävä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston virheenä, vaan sen ansiona Englannin työläisiä kohtaan.

Siinä kaikki, mitä halusin sanoa Murphyn selostuksen johdosta, pääasiassa asian muodollista puolta silmällä pitäen.

Voisinkin rajoittaa sanottuun, mikäli tässä on puhe asian muodollisesta puolesta. Mutta asia on niin, että Murphy ei rajoitu yksinomaan asian muodolliseen puoleen. Hän tarvitsee muodollista puolta saadakseen

aikaan eräitä oleellisia tuloksia, jotka eivät ole luonteeltaan muodollisia. Murphyn taktiikka on siinä, että hän haluaa saada täällä aikaan määrätynlaisia päätöksiä asian olemukseen nähden, kätkeytyen muodollisten perustelujen taakse ja käyttäen hyväkseen eräitä muodollisia heikkouksia Kominternin Toimeenpanevan komitean käytännöllisessä työssä. Sen vuoksi on sanottava muutama sana Murphyn perusteluista asian olemuksen kannalta.

Mihin Murphy oikeastaan pyrkii?

Hän pyrkii, suoraan puhuen, siihen, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto pakotettaisiin lopettamaan Pääneuvoston avoin arvostelu, pakotettaisiin Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto vaikenemaan ja „olemaan sekaantumatta“ „Pääneuvoston asioihin“.

Voiko Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto, puolueemme tai Komintern suostua siihen?

Ei, ei voi. Sillä mitä merkitsee Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston pakottaminen vaikenemaan, miten Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston vaikeneminen ymmärretään hetkellä, jolloin Pääneuvosto järjestää Englannin lakkoutuneiden kaivosmiesten eristämistä ja valmistelee heidän tappiotaan? Vaikeneminen näissä oloissa merkitsee vaikenemista Pääneuvoston synneistä, vaikenemista sen petturuudesta. Vaikeneminen Pääneuvoston petturuudesta oloissa, jolloin Pääneuvostolla ja Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvostolla on keskenään liitto Englantilais-Venäläisen komitean muodossa, merkitsee sitä, että valeten hyväksytään tämä petturuus, siis jaetaan Pääneuvoston kanssa koko maailman

työväenliikkeen edessä vastuu Pääneuvoston petturuudesta. Tarvinneeko enää todistella, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto olisi tehnyt poliittisen ja moraalisen itsemurhan, jos se olisi lähtenyt tuolle tielle, jos se olisi hetkeksikään luopunut Pääneuvoston petturuuden avoimesta arvostelusta?

Päätelkää itse. Toukokuussa Pääneuvosto lopetti yleislakon pettäen koko Englannin työväenluokan ja erikoisesti Englannin kaivosmiehet. Kesä- ja heinäkuussa Pääneuvosto ei pannut rikkaa ristiin lakossa olevien kaivosmiesten auttamiseksi. Enemmänkin, Pääneuvosto teki kaiken voitavansa valmistakseen kaivosmiesten tappiota ja rangaistakseen siten englantilaisten kaivosmiesten „tottelematonta“ federaatiota. Elokuussa pidetyssä Englantilais-Venäläisen komitean Pariisin neuvottelussa Pääneuvoston johtajat kieltäytyivät pohtimasta Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston edustajain ehdotusta Englannin kaivosmiesten avustamisesta, vaikka Pääneuvosto ei ollut vastustanut tämän neuvottelukokouksen päiväjärrjestystä, jonka Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto oli esittänyt. Näin ollen tässä on kokonainen petturuuden ketju Pääneuvoston taholta, joka on sotkeutunut mätään diplomatiaansa. Mutta Murphy vaatii, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto sulkisi silmänsä kaikilta näiltä rötöksiltä ja pukeutuisi vaitiolon mantteliin! Ei, toverit, Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto ei voi lähteä sille tielle, sillä se ei halua tehdä itsemurhaa.

Murphy luulee, että olisi ollut tarkoituksenmukaisempaa, jos julkilausuman Pääneuvostoa vastaan olisi

julkaissut Ammattiliittojen Internationale, joka on kansainvälinen järjestö, ja jos Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto, joka on „kansallinen“ järjestö, olisi julkaissut lyhyen päätöslauselman yhtymisestä Ammattiliittojen Internationalen julkilausumaan. Yksinomaan muodolliselta kannalta katsottuna on Murphyn suunnitelmalla eräänlaista virastollisen rakennustaitteen selkeyttä. Siltä kannalta siinä on jonkin verran perää. Mutta poliittiselta kannalta katsottuna Murphyn suunnitelma ei kestä lainkaan arvostelua. Todistelemattakin on selvää, että Murphyn suunnitelma ei olisi antanut edes sadatta osaa siitä poliittisesta vaikutuksesta Pääneuvoston paljastamisen ja Englannin työväenjoukkojen poliittisen kasvatuksen kannalta, minkä Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston julkilausuma on epäilemättä tehnyt. Asia on siten, että Ammattiliittojen Internationale on Englannin työväenluokan riveissä vähemmän tunnettu kuin Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto, ensiksi mainittu on vähemmän suosiossa kuin jälkimmäinen ja edellisen ominaispaino on sen tähden verrattomasti pienempi kuin jälkimmäisen ominaispaino. Mutta siitä johtuu, että juuri Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston, joka on Englannin työväenluokan silmissä suurempaa arvovaltaa nauttiva elin, olikin noustava arvostelemaan Pääneuvostoa. Muuten ei olisi voitukaan tehdä, sillä täytyi osua suoraan maaliin paljastamalla Pääneuvoston petturuus. Siitä ulvonnasta päätellen, mikä Englannin työväenliikkeen reformististen johtajien keskuudessa on alkanut Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston julkilausuman johdosta, voidaan varmuudella

sanoa, että Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvosto on osunut maaliin.

Murphy luulee, että Pääneuvoston avoin arvostelu Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston taholta saattaa johtaa Pääneuvoston kanssa tehdyn liiton rikkoutumiseen, Englantilais-Venäläisen komitean hajoamiseen. Mielestäni Murphy on väärässä. Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston antaessa mitä aktiivisinta apua hiilenkaivajille on Englantilais-Venäläisen komitean hajoamista pidettävä mahdollisena tai miltei mahdollisena. Sillä oikeastaan onkin selitettävissä se, että kukaan ei pelkää niin kovasti Englantilais-Venäläisen komitean hajoamista kuin Pääneuvoston enemmistön edustajat, Purcell ja Hicks. Tietysti sekä Purcell että Hicks tulevat pelotellen painostamaan meitä välien katkeamisen vaaralla. Mutta on osattava erottaa pelottelu todellisesta välien katkeamisen vaarasta.

Sitäpaitsi on muistettava, että Englantilais-Venäläinen komitea ei ole meille itsetarkoitus. Me emme ole menneet emmekä jää Englantilais-Venäläiseen komiteaan ilman ehtoja, vaan määrätyillä ehdoilla, joihin kuuluu oikeus Pääneuvoston vapaaseen arvosteluun Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston taholta samoin kuin oikeus Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston vapaaseen arvosteluun Pääneuvoston taholta. Me emme voi kieltäytyä arvosteluvapaudesta kunnioituksen vuoksi ja liiton säilyttämiseksi hinnalla millä hyvänsä.

Mikä on liiton olemassaolon tarkoitus? Se, että järjestetään liiton jäsenten yhteisiä toimenpiteitä pääomaa vastaan, työväenluokan etujen hyväksi, lii-

ton jäsenten yhteisiä toimenpiteitä imperialistista sotaa vastaan kansojen välisen rauhan puolesta. Entä miten on meneteltävä, jos yksi liiton jäsenistä tai jommankumman puolen eräät johtajat rikkovat työväenluokan etuja, pettävät niitä ja tekevät siten yhteiset toimenpiteet mahdottomiksi? Ei kai heitä pidä ylistellä sellaisista virheistä? Siis tarvitaan keskinäistä arvostelua, virheiden poistamista arvostelun avulla, jotta saataisiin palautetuksi yhteisten toimenpiteiden mahdollisuus työväenluokan etujen mukaan. Tämän vuoksi Englantilais-Venäläisessä komiteassa on jotain järkeä vain siinä tapauksessa, jos on taattu arvostelun vapaus.

Sanotaan, että arvostelu voi johtaa ammattiliittojen eräät taantumukselliset johtajat huonoon huutoon. Entä sitten? Minä en näe siinä mitään pahaa. Työväenluokka vain voittaa siitä, jos sen etuja pettävät vanhat johtajat tulevat saatetuiksi huonoon huutoon ja vaihdetuiksi uusiin johtajiin, jotka ovat uskollisia työväenluokan asialle. Ja sitä parempi, mitä pikemmin tuollaiset taantumukselliset ja epäluotettavat johtajat erotetaan tehtävistä ja vaihdetaan uusiin, parempiin johtajiin, jotka ovat vapaita vanhojen johtajien taantumuksellisista taipumuksista.

Se ei kuitenkaan merkitse sitä, että voidaan muka yhdellä iskulla murtaa taantumuksellisten johtajien mahti ja lyhyessä ajassa eristää heidät, vaihtaa uusin, vallankumouksellisiin johtajiin.

Eräät valemarsilaiset luulevat, että taantumuksellisten johtajien voiman murtamiseksi riittää pelkkä „vallankumouksellinen“ ele, riittää yksi meluisa mielenilmaus. Todellisilla marsxilaisilla ei ole eikä

voi olla mitään yhteistä sellaisten ihmisten kanssa.

Toiset luulevat, että riittää kun kommunistit laativat oikean linjan, jotta laajat työväenjoukot kääntyisivät heti pois taantumuksellisista reformisteista ja liittyisivät tuossa tuokiossa kiinteästi kommunistisen puolueen ympärille. Se on kerrassaan väärin. Niin voivat ajatella vain ei-marxilaiset. Todellisuudessa puolueen oikean linjan ja sen välillä, että joukot omaksuisivat tuon linjan ja pitäisivät sitä oikeana, on hyvin pitkä välimatka. Jotta puolue voisi viedä mukanaan miljoonaiset joukot, ei vielä riitä pelkkä oikea linja, siihen tarvitaan vielä sitä, että joukot tulisivat omasta kokemuksestaan vakuuttuneiksi tämän linjan oikeellisuudesta, että joukot ottaisivat puolueen politiikan ja sen tunnukset vastaan omana politiikkanaan ja omina tunnuksinaan ja alkaisivat toteuttaa niitä elämässä. Ainoastaan sillä ehdolla puolue, jolla on oikea politiikka, voi tulla todelliseksi luokan johtavaksi voimaksi.

Oliko Britannian kommunistisen puolueen politiikka oikeaa Englannin yleislakon aikana? Kyllä, se oli oikeaa. Miksi sen ei kuitenkaan onnistunut viedä mukanaan miljoonia lakossa olevia työläisiä? Siksi, että nämä joukot eivät olleet vielä tulleet vakuuttuneiksi siitä, että kommunistisen puolueen politiikka on oikea. Ja joukkojen saaminen lyhyessä ajassa vakuuttuneiksi puolueen politiikan oikeellisuudesta ei ole mahdollista. Sitäkin enemmän se on mahdotonta „vallankumouksellisten“ eleiden avulla. Siihen tarvitaan aikaa ja väsymätöntä, tarmokasta työtä taantumuksellisten johtajien paljastamiseksi, työväenluokan

takapajuisten joukkojen kasvattamiseksi poliittisesti, työväenluokan uusien kaaderien nostamiseksi tärkeimpiin tehtäviin.

Näin ollen ei ole vaikea ymmärtää, miksi ei voida tuossa tuokiossa hävittää työväenluokan taantumuksellisten johtajien mahtia, miksi siihen tarvitaan aikaa ja väsymätöntä työtä työväenluokan miljoonaisen joukkojen valistamiseksi.

Mutta sitä vähemmän siitä saa tehdä sellaista johtopäätöstä, että pitäisi venyttää taantumuksellisten johtajien paljastamista vuosikymmeniksi, ikäänkuin paljastaminen voisi tapahtua itsestään, itsevirtauksellisesti, ilman minkäänlaista taantumuksellisten johtajien loukkaamista ja rikkomatta kunnioituksen „pyhiä sääntöjä“. Ei, toverit, koskaan ei tule mitään „itsestään“. Teidän itsenne, kommunistien, ja muiden vasemmistolaisten poliittisten toimihenkilöiden on paljastettava taantumukselliset johtajat ja valistettava poliittisesti joukkoja väsymättömällä työllä joukkojen keskuudessa näiden joukkojen valistamiseksi poliittisesti. Vain sillä tavalla voidaan jouduttaa laajojen työläisjoukkojen vallankumouksellistamista.

Vihdoin vielä eräs huomautus Murphyn selostuksen johdosta. Murphy viittaili itsepintaisesti Englannin työväenliikkeen omalaatuisiin erikoisuuksiin, perinnäistapojen osuuteen ja merkitykseen Englannissa, ja minusta tuntuu ikäänkuin hän olisi vihjailut siihen, että tavalliset marxilaiset johtomenetelmät saattavat Englannissa osoittautua kelvottomiksi näiden omalaatuisten erikoisuuksien takia. Mielestäni Murphy lähtee liukkaalle tielle. Tietysti Englannin työväenliikkeessä on omalaatuisia erikoisuuksia ja ne on

ehdottomasti otettava huomioon. Mutta näiden erikoisuuksien tekeminen periaatteeksi ja niiden asettaminen työn perustaksi merkitsee asettumista sellaisten henkilöiden kannalle, jotka julistavat marxilaisuuden soveltumattomuutta Englannin oloissa. En luule, että Murphylla olisi mitään yhteistä sellaisten henkilöiden kanssa. Mutta haluan sanoa, että hän on lähellä sitä rajaa, jonka takana alkaa Englannin erikoisuuksien tekeminen periaatteeksi.

Pari sanaa Humboldtin puheesta. Vastaväitteissään Humboldt sanoi, että arvostelu ei saa olla tyhjää, epäkonkreettista. Se on oikein. Mutta mitä tekemistä sillä on Neuvostoliiton Ammattiliittojen Keskusneuvoston ja Kominternin Toimeenpanevan komitean kanssa, joiden arvostelu on aivan konkreettista. Oliko „mustan perjantain“⁷¹ sankarien arvostelu tyhjää? Ei tietenkään, sillä tätä arvostelua toistavat nyt kaikki, kuka hyvänsä, sen jälkeen, kun „musta perjantai“ on jo jäänyt menneisyyteen. Mutta miksi siinä tapauksessa Pääneuvoston johtajien petturuuden arvostelua yleislakon aikana ja sittemmin, hiilenkaivajien jatkuvan lakon jälkeen, on nimitettävä tyhjäksi? Mitä logiikkaa siinä on? Onko petturuus yleislakon aikana vähemmän turmiollista kuin petturuus „mustan perjantain“ kaudella?.

Minä vastustan Humboldtin ehdottamaa persoonallisen arvostelun menetelmää, jos tämä menetelmä ehdotetaan perusmenetelmäksi. Mielestäni meidän harjoittamamme taantumuksellisten johtajien arvostelun pitää olla arvostelua johdon yleisen linjan kannalta eikä näiden johtajien persoonallisten ominaisuuksien kannalta. Minulla ei ole mitään sitä vastaan, että

persoonallista arvostelua käytettäisiin sen lisäksi, apukeinona. Mutta minä olen sillä kannalla, että arvostelumme perustana pitää olla periaatteellinen linja. Muussa tapauksessa periaatteellisen arvostelun asemesta saattaa syntyä rettelöimistä ja persoonallista eripuraisuutta, mikä voi vain alentaa arvostelumme tasoa ja koitua vahingoksi asialle.

Julkaistaan ensi kertaa